

DIUMENGE 24 DURANT L'ANY C

1. EN COMPANYIA DE LLUC, EL PAGÀ CONVERTIT, PEL CAMÍ SEGUINT JESÚS.

Després de tres diumenges en que Jesús, en el seu camí vers Jerusalem (9, 51 a 19, 28), ha revelat als qui el segueixen a quin conversió, i a quin capgirament són cridats, avui abordam una nova seqüència de l'Evangelí segons sant Lluç amb les paràboles dels capítols 15 al 16, repartits en tres diumenges (24, 25 i 26): EL ROSTRE DE DÉU tal com s'ha MANIFESTAT EN JESUCRIST:

- Tu qui ets bo i que perdones, tu que recerques l'ovella perduda, donau-nos, Senyor, l'alegria de ser salvats (diumenge 24).
- Jesucrist s'a fet pobre, ell que era ric, perquè en la seva pobresa vosaltres fóssiu rics.

Al punt de començament del capítol 15, un nou menjar que ofereix als fariseus i als mestres de la Llei l'ocasió d'escandalitzar-se davant l'actitud de Jesús sobre els pecadors: Aquest home – declaren- acull els pecadors, i menja amb ells!

Les tres paràboles que els dirigeix són unes tantes vegades pressuroses a deixar-se capgirar pel seu comportament envers els pecadors, revelació del comportament de Déu mateix, i a combregar, a unir-se a la seva alegria dels retrobaments.

- Alegria del pastor, que, havent deixat les altres noranta nou, retorna portant sobre les espatlles l'ovella perduda i retrobada.
- Alegria de la "dona" que reuneix les seves amigues i vesines per alegrar-se amb ella per la moneda de plata retrobada.
- Alegria del pare dels dos fills que abraça i té sobre el seu cor el fill petit que era mort i a retornat a la vida, era perdut i ha estat trobat.

2. ... BONA NOTÍCIA PER AVUI:

- Unes lectures que, en aquest diumenge 24, ens revelen el rostre d'un Déu que posa tota la seva alegria en perdonar:

+ En temps passats, a l'episodi del vedell d'or, després de fer l'Aliança al –Sinaí, el Déu d'Israel, pregant-lo Moisès, havia perdonat el seu poble de cap dur (primera lectura).

+ En Jesús, vers el qual els publicans i els pecadors anaven a escoltar-lo, Déu es revela com el Déu que posa tot el seu goig en perdonar. En tost de se draper, com el fill major de la paràbola del pare i dels dos fills, en la seva justícia i cridar escandalitzats: Aquest home acull els pecadors i menja amb ells!, els fariseus i els mestres de la Llei més tost avien de compartir la joia del retrobament (Evangeli).

+ I nosaltres, pecadors perdonats, sabrem, plens de reconeixement com l'Apòstol Pau, viure com a missatgers i testimonis de l'amor gratuït de Déu pels seus fills els pecadors? Si Crist m'ha perdonat, escriu a Timoteu, és perquè jo fos el primer en qui es manifestà tota la seva generositat (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Tot just s'havia conclòs l'Aliança amb Déu al Sinaí Ja havia estat violada. No veient que Moisès baixés de la muntanya, els israelites demanen a Aharon que els construis un vedell de

metall fos i els prosternen davant d'ell.

- El començament del relat pren la forma d'un PROCÉS que Déu forma al seu poble.
  - + Hi a en primer lloc la requisitòria que recorda el diàleg entre esposos on un diu a l'altre "el teu fill", o la "teva filla" referint-se a l'extravagància d'un infant: *Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de les terres d'Egipte.*

+ Després anuncia la SENTÈNCIA: «Veig que aquest poble es rebel al jou.

Deixa'm que s'inflami la meva indignació, i no en deixaré rastre.

- Intervé la intercessió de Moisès, en forma de DEFENÇA .
- + Va reprenent paraula per paraula les del Senyor per a recordar-li la seva iniciativa en favor d'Israel: *«Senyor, ¿per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta?*
- Després va fent entreveure els danys que en resultarien per a la seva reputació si el Senyor executés la sentència: *Permetràs que els egipcis diguin: "Els va fer sortir amb mala intenció, per matar-los a les muntanyes i fer-los desaparèixer de la terra"? Fes-te enrere de la teva indignació, renuncia a fer mal al teu poble.* (Verset 12 que el leccionari ha omès).

El relat s'acaba amb L'ANUNCI molt sobri del PERDÓ DE DÉU: *Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.* El Déu de l'Aliança és un Déu que perdona.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà en distingir bé les tres parts d'aquest text:

- **EI PROCÉS** interposat per Déu al seu poble
+ amb el joc insistent de la segona persona del singular: *«Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de les terres d'Egipte.*

+ després l'ús acusador de la tercera persona del plural:
De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit.

S'han fet un vedell de fosa

i l'han adorat,

li han sacrificat víctimes

- **La PREGÀRIA de Moisès,**
+ amb la seva doble interpel·lació:
- *«Senyor, ¿per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isahac i d'Israel, els vostres servents;*
- *recordau que els vau jurar per vós mateix.....*

- + amb el mateix joc insistent de la segona persona del singular que a la primera part, però ara referit a Déu: «*Senyor, ¿per què s'encén el vostre enuig contra el(teu) vostre poble,*

- *Que (tu) havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta?*

+ amb el record fet a Déu de les seves promeses: *i els vau dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»*

- **L'ANUNCI DEL PERDÓ:** *Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.*

EL SALM 50

El salm 50 és la pregària d'un pecador que es dirigeix a Déu amb confiança, perquè sap que només el seu amor i la seva gran misericòrdia poden esborrar el seu pecat, crear en ell un cor nou, fer brollar dels seus llavis de reconciliat un cant d'acció de gràcies.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Adreçada a Timoteu, deixeble de Pau i responsable de l'Església d'Èfes, la carta ens descobrirem al llarg de tres diumenges pertany a les dites cartes pastorals. Aquestes cartes tenen en comú una preocupació major: quan la jove Església s'organitza i afronta problemes nous, recordar els deures i les responsabilitats del "pastor" referent als membres de la seva comunitat i d'altres – les de l'exterior- com també la tradició on s'arrela la fe cristiana.

El passatge que llegim avui pertany a la primera part d'aquesta carta. Pau acaba de convidar Timoteu a retornar a la lluita contra els falsos doctors –mestres i no aferrar-se més que a la sana doctrina, segons l'Evangelí de Déu (1, 3-11). Responsable d'aquest Evangelí, l'Apòstol es presenta ara a si mateix com l'exemple – tipus (model) d'aquesta Bona Nova de la gràcia que s'ha manifestat (12-17); que Timoteu, ara, es compromet en el mateix camí conforme a la gràcia que a rebut...

En aquests pocs versets, hi trobarem reunits ELS TRES ELEMENTS CONSTITUTIUS DE TOT CAMÍ DE PENITÈNCIA – RECONCILIACIÓ.

- **Escoltar la Paraula de Déu, la Bona Nova de l'amor de Déu** i de la reconciliació possible en Jesucrist: *Això que ara he dit és cert, i del tot digne de crèdit: Que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors.*
- **Confessar l'amor de Déu, al mateix temps que el nostre pecat:**

jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva de la seva paciència..

Collir el perdó per a ser testimonis davant tothom: *Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR ressaltarà particularment en la seva proclamació:

- **L'ACCIÓ DE GRÀCIES meravellada de PAU:**

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava.

- **LA BONA NOVA DE LA SALVACIÓ:**

Això que ara he dit és cert, i del tot digne de crèdit: Que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i

- **L'EXEMPLE TIPUS – MODEL DE PAU:**

-

- *entre els pecadors jo som el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.*

-

- **LA DOXOLOGIA FINAL**, a ben destacar del que ha precedit:

- *Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.*

ALGUNES NOTES DE COMENTARI A L'EVANGELI

Des les recriminacions dels fariseus i dels mestres de la Llei...

El diumenge 4t de Quaresma d'aquest any C ja ens ha ofert meditar els versets 1 a 3 i 11 a 32 del capítol de s. Lluc.

Avui ens acontentarem en recordar el context, polèmic, del capítol 15, i atreure l'atenció en la invitació, repetida com un refrany, a compartir l'alegria dels retrobaments.

- Jesús fa CAMÍ VERS JERUSALEM- la ciutat on donarà la seva vida pels seus germans. Són nombrosos els publicans i els pecadors que van cap a ell per escoltar-lo, insisteix Lluc. Al gran escàndol dels fariseus ni dels escribes que murmuren contra ell; com an murmurat en cridar Leví, el publicà (Lc 5, 30); com murmuren quan és convidat a la casa de Zaqueu (19, 7); com els seus pares havien murmurat contra Moisès i contra Déu durant l'Èxode. No solament Jesús acull els pecadors, sinó que menja amb ells, manifestant així, a través de la comunitat de taula, la seva comunitat de vida amb ells.

Escriu D. McBride:

Jesús i els fariseus creien en el compartir amic dels sopars. Els fariseus pensaven, com molts altres, que el compartir el menjar significava amistat amb Déu i amb els qui compartien les benediccions divines. Partir al pa amb altres, era acceptar-los, oferir-los la seva amistat, honorar-los, fer per a ell de la seva casa un santuari, compartir la vida amb ells. Compartir la taula amb els impurs i els dolents era considerat obertament com un

sacrilegi. Efectivament, pels fariseus i com per a la majoria de la gent religiosa, era una condició precedent a compartir la taula. Lo genial de Jesús és el capgirar la situació: ell empra el menjar com un mitjà per fer amics, abans de la conversió). La conversió de Zaqueu, per exemple, no és una conversió per poder menjar amb Jesús: és l'amistat nascuda en un menjar amb Jesús que condueix Zaqueu a convertir-se (Lc 19, 1-10). Jesús no creu que sigui aïllant els pecadors, tractant-los com a leprosos espirituals, que seran conduïts a convertir-se.

(D. McBride, Les paraboles de Jesús, p. 127-128)

A la contestació escandalitzada dels fariseus i dels mestres de la Llei, Jesús hi respon amb TRES PARÀBOLES que són una defensa i una il·lustració de la seva actitud amb els pecadors i el seu compartir amb ells el menjar.

Donant el seu afecte a la gent que els benpensants menyspreen, Jesús posa en qüestió l'escala de valors que permeten a la gent religiosa ignorar els altres, tirar-los a fora, però també posa en qüestió la imatge de Déu que s'amaga sota aquesta actitud destructiva..

L'actitud de Jesús envers els cobradors d'impostos i els pecadors remarca el mateix autor, no és pur entusiasme humanitari per part seva, és la manifestació del voler i del propòsit de Déu (o.c. 129)

... al compartir la joia de Déu:

- *Tres paraboles que parteixen D'UNA SITUACIÓ IDÈNTICA: una ovella perduda i retrobada; una moneda de plata perduda i retrobada; un Pare que té dos fills perduts tots dos: el més jove en un país llunyà, el major en el desert de la seva hostilitat, . McBride, o.c. pàg. 137).*
-
- Tres paraboles que celebren la INICIATIVA DE DÉU que parteix a la recerca dels pecadors (les dues primeres), que surt a l'encontra i igualment corre al davant d'ells (la tercera).

- Tres paraboles, en que totes tres culminen en l' ALEGRIA DELS RETROBAMENTS, una alegria que no pot deixar de comunicar i
- compartir.

- Alegria, a la que convida els seus veïns i amics a compartir amb ell, del pastor portant sobre les espatlles l'ovella perduda i retrobada: Alegrau-vos amb mi!
- Pàl·lid reflex de l'alegria que i a en el cel per un sol pecador que es converteix.
- Joia, a la que convida amigues i veïnes a compartir amb ella, de la dona per la moneda perduda i retrobada. Alegrau-vos amb mi!

Pàl·lid reflex de l'alegria dels àngels de Déu per un sol pecador convertit.

- Joi a la que convida tota la seva casa i el seu fill major – recalitrant, com els fariseus i els mestres de la Llei- a compartir amb ell, de pare pel retorn del seu fill mort i retornat a la vida, era perdut i trobat. Mengem i fem festa!
- Alegria desbordant i sense mesura d'un pare "pròdig", amb una generositat sense mesura: Constata M. Gourgues: *No li basta que se li porta un vestit; cal que sigui el "primer". No li basta dir que el fill reprèn el seu lloc; cal significar-ho posant-li l'anell o el segell, que li confereix tots els poders. No li basta que li posin sandàlies; cal que se li posi calçat, és a dir sabates de luxe com només les porten els personatges d'importància en circumstàncies excepcionals. Pel menjar de retrobament, no basta posar al menú un cabrit, el que al gust del major auria bastat; cal que sigui el vedell gras, aquest animal que es feia créixer i engreixar durant mesos en vistes a l'aguardar únic de les grans festes. No basta que es prepari un bon menjar. Cal que sigui un banquet, un festí, com només els rics podien oferir i que el fill major mateix no n'ha conegut un com aquest en la vida a casa seva. I com si açò no fos prou, un pot veure, al principi de l'escena següent, que el pare ha reservat l'actuació d'una orquestra instrumental! Decididament el fill major nom protestarà sense raó.*
- Tres paràboles que manifesta UNA CERTA IMATGE DE DÉU manifestada en Jesucrist.
- *Si Jesús ben acull els pecadors i menja amb ells., remarquen aquestes tres paràboles en resposta a les murmurations dels escribes i fariseus, no fa amb açò més que manifestar la mateixa actitud de Déu..*

Déu no exclou ningú de la salvació que ofereix i que Jesús en proclama la bona notícia per mitjà de la imatge del regne (...). A partir d'aquí, tots, poc importa el que siguin o on es trobin, vénen a acollir la salvació que Déu ofereix.

El pare té dos fills, i a aquests dos fills els ofereix la mateixa cosa. Voldria que tots dos, veurep'ls participant en la mateixa felicitat que els pot donar sens mesura, si ells volen.

L'endemà del gran banquet, el fill petit, quan la simfonia s'haurà acabat... no tindrà altre felicitat que la del seu germà major, la de viure amb son pare, tenir part, dia a dia, en tot el que és seu.

... Però no és normal que el major, si té un cor ben gran s'alegri quan el petit s'obre de nou a compartir la seva vida, després d'haver-la refusat?

Si jo m'obr a imatge d'un Déu de gran bondat i de perdó, jo he de donar prova, a imatge de Déu d'un Déu de gran bondat i de perdó. Si deix entrar en la meva vida un Déu que acull els pecadors, jo hauria d'arribar a ser com ell. Siau misericordiosos com el Pare és misericordiós (Lc 6, 26): és davant d'aquest ideal o d'aquesta exigència que es troba el fill major, cridat a entrar en les disposicions del seu pare. Sinó, serà ell que haurà de dir: Pare no som digne que em diguis fill teu. No és perdonant i acollint els pecadors que es revela la imatge del Pare?